

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπὸς ἡ ἡμέρας, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

Οἰκογένεια.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀποβιώσαντος πολιτικοῦ μᾶς ῥίπτει εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰς ἀκτὰς τῆς ἀποσκιαδερέης Μάνης. Ἡ ἀρχική οἰκογένεια ἦτο ἡ τῶν **Τρουπάκηδων** ἐξ αὐτῆς ἐβλάστησαν πλείστα διακλαδώσεις. Ἐξ ἐνός Καπεταίνου, ἐξῆλθον οἱ Καπετανάκηδες ἐξ ἄλλου πλοιάρχου, κομαντατόρου, κομαντάρου, ἐξῆλθον οἱ Κουμουνοῦροι. Ὑπάρχει Κουμουνοῦρος μεταξύ τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων τῆς Μάνης. Οὗτος ἦν ὁ πρόπαππος· ἐφρονεῦθη ὑπὸ κερκυνοῦ· ὁ υἱὸς του Κωνσταντῖνος Κουμουνοῦρος μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ μυηθεὶς τὰ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπηγχονίσθη πρὸ τοῦ Πατριάρχου. Ὁ Θανασούλης Κουμουνοῦράκης, ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς τοῦ νεκροῦ πολιτικοῦ μᾶς, ἐφρονεῦθη ὡς εἰς τῶν ὀπλαρχηγῶν τοῦ Παπαφλέσα.

Ὁ πατὴρ του, Σπύρος ἢ Γαλάνης (διὰ τὸ γαλανὸν τῶν ὀφθαλμῶν του) ἀπέθανε Ταγματάρχης τῆς Φάλαγγος. Ὅτε ἦλθεν ὁ Καποδίστριας εἰς Ἑλλάδα, ὁ Γαλάνης μετόικησεν εἰς τὸν Δῆμον Βύας τῆς ἐπαρχίας Μεσσήνης, ἐγκατασταθεὶς εἰς τουρκικὸν τινα πύργον.

Φοιτητής.

Διηγούνται οἱ συνομήλικες τοῦ Κουμουνοῦρου τὴν ἐκτακτὸν ζωρότητα τοῦ φοιτητοῦ Κουμουνοῦρου. Εἰς τοὺς φοιτητικὸς κύκλους ἐπρώτευσεν πάντοτε, δι' οὐδενὸς ἄλλου πλεονεκτήματος εἰμὴ διὰ τῆς ἐνστικτοῦ δυνάμεως τοῦ συγκεντρῶνεν εἰς ἑαυτὸν τὰς συμπαθείας. Τὸ 1837, ὅτε ἐσπούδαζε, τὸ Πανεπιστήμιον ἦτο εἰς πρωτογενῆ ἀκόμη κατάστασιν. Ἐκεῖτο ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἀφθονίδου. Αἱ ἐξετάσεις ἦσαν δυσκολώταται. Πρῶτος, ὡς γνωστὸν, δοῦς ἐξετάσεις καὶ λαβὼν ἀριστα ἦτο ὁ Βασίλειος Νικολόπουλος, εὐνοούμενος τοῦ Κολλίνου Κολοκοτρώνη. Ὁ Κουμουνοῦρος βεβαίως δὲν ἤρίστευσε· συνήθως αἱ ἔχοντες νὰ διατρέξωσι μέγα στάδιον δὲν ἀριστεύουν ἐν ταῖς σχολαῖς. Ἐξῆλθεν ὅπως δῆποτε δικηγόρος ἐξετασθεὶς πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ εἰς Καλάμας τὸ πρῶτον ἐξέκησε τὸ δικήγορικόν του ἐπάγγελμα.

Ἐπαναστάτης.

Τὸ 1841, ὅτε ἐξερράγη ἡ πρώτη κρητικὴ ἐπανάστασις, ὁ Κουμουνοῦρος, ἔχων εἰς τὰς φλέδας του αἷμα ἀγωνιστοῦ, μετέβη μετὰ τὸν Βουρδουμπάκη καὶ ἐπολέμησεν. Ἐκινδύνευσεν μάλιστα νὰ συλληφθῆ αἰχμάλωτος. Ἐσώθη δὲ ὑπὸ μόνῃς τῆς εὐφύας του, μεταμφιεσθεὶς εἰς ὑλοτόμον.

Πρῶτος γάμος.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του, ἀν καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν Κουμουνοῦρων καὶ τῶν Μαυρομιχαλέων ἦσαν ἀντίπαλοι, οὐχ ἦτον ἐνυμφεῖθη τὴν μονογενῆ θυγατέρα τοῦ Κωνσταντῖνου Μαυρομιχάλη, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Κώσταν καὶ τὴν ἀποθανοῦσαν θυγατέρα του Μαριάν.

Ἀντιπρόσωπος.

Κατὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ 1843 καὶ τὰς γενομένας καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διπλᾶς ἐκλογᾶς ἐξελέγη πληρεξούσιος. Ἄλλ' ἡ Συνέλευσις ἠκύρωσε τὴν ἐκλογὴν του, ἐπικυρώσασα τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀντιπάλου του, ἄτοιο τοῦ μετὰ ταῦτα πενθηροῦ του Περρωτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του. Καὶ ὑπῆρξεν ὁ μόνος ὅστις ἐτοιχοκόλλησεν ἔντονον διαμαρτυρήσιν ἐναντίον τῆς Συνελεύσεως.

Κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογᾶς τοῦ 1844 ἀπετέλει μέλος τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἦτο δηλαδὴ Μαυρομιχαλιστής, καὶ δὲν ἐξετέθη εἰς τὸν ἀγῶνα, μόνον ἵνα ἐνισχύσῃ τοὺς ἐκτεθέντας ὁμόφρονας Παπατσώνην, Καλαμαριώτην καὶ Δαρειώτην.

Ὁ ἴδιος δὲ, ἅμα ἀναλαθόντος τοῦ Κωλέττου τὴν διοίκησιν περὶ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1844, διωρίσθη ἀντιστασιαγελὸς ἐν Καλάμας, ὅπου ἀντεπροσώπευε καὶ τὰ πολιτικὰ κόμματα τῶν θείων του Κωνσταντῖνου Μαυρομιχάλη καὶ Φλέσσα. Τὸ 1847, ὅτε ὁ Μαυρομιχάλης ἐκκρύχθη ἀντίπαλος τοῦ Κωλέττη, μετετέθη εἰς Ναύπλιον. Καὶ τῷ 1848 ἀπελύθη.

Συνδέεται μετὰ τὸν Περρωτὴν.

Ἐπανελθὼν εἰς Καλάμας, συννητήθη τὸ πρῶτον μετὰ τὸν Περρωτὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς πολιτικῆς. Ὁ Περρωτὴς ἦτο ὁ πρῶτος κηρύξας τὸ Σύνταγμα ἐν Μεσσήνῃ· εἶχε φήμην ἡρώως. Ἐἶνε πλέον ἱστορικὴ ἢ ἐπαναστατικὴ σκοούφια τοῦ Περ-

ρωτού. "Όταν έβαλλεν αυτήν, ή Μεσσηνή όλη ώφειλε να έξεγερθή. Έντεθεν ή πολιτική του έπιρροή ήτο ίσχυροτάτη. "Όι ύποψήριος βουλευτής πρώτην φοράν κατήλθεν ό Κουμουνοδούρος υπό την σημαίαν του Περρωτού, όστις διά της μεγάλης εξυδερκέας του διέκρινεν όλην την αναμένουσαν τόν νεαρόν πολιτικόν σύμμαχον μεγαλοεργόν δράσιν.

Ήπότης του Σωτήρος.

Τό 1848 γενομένης έν Φθιώτιδι άνταρσίας ό ύπουργός των έσωτερικών Λυκούργος Κρεστανίτης, συγγενής του Κουμουνοδούρου, τόν απέστειλεν ώς γραμματέα του όνομασθέντος άρχηγού της Μεσσηνίας "Αντωνίου Μαυρομιχάλη και του Περρωτού ώς άρχηγού της μελλούσης να στρατολογήθῃ Έθνοφυλακής έν Μεσσηνή, ίνα προλάβωσι πάν άναρχικόν κίνημα. "Ο Περρωτής έν τούτοις έκίνησε τους Έθνοφυλακας έναντίον της Κυβερνήσεως. Κωλυθείσης όμως της στάσεως υπό των εκεί Κωλεττικών, ό Κουμουνοδούρος συσταθείς υπό του Α. Μαυρομιχάλη ώς συντελέσας εις την καταστολήν έλαβε τόν Σταυρόν του Σωτήρος μετά του Σαράβα.

Βουλευτής.

Τό 1849 απέβίωσεν ή πρώτη σύζυγος του Κουμουνοδούρου.

Τό 1850 διετάχθησαν έκλογαί. "Η ένωση Κουμουνοδούρου και Περρωτού, άμνηστευθέντος τόν Σεπτέμβριον του 1850, έξηκολούθει. "Επαρχος Μεσσηνίας ήν ό άγαπητός βουλευτής Δακεδαίμονος Δημητρακάκης. "Ητο και τότε φιλελεύθερος, ώς είναι και τώρα άκρος τοιούτος. Αί κυβερνητικά του όδηγία ήσαν ν' άποκλείσῃ τόν Κουμουνοδούρον και τους όμόφρονας αυτόν, βοηθών τους επισήμους ύποψήφιους Δαρειώτην, Παπατσώνην και Καλαμαριώτην. "Ο Δημητρακάκης ένήργησε παρά τας διαταγάς ός ειχε λάθει και βουλευται έξήλθον έ Κουμουνοδούρος, ό Οικονομίδης και ό Λαμπρινόπουλος. Καί έν Καλάμαις δ' επίσης επέτυχεν ό αντιπολιτευόμενος Περρωτής με όλον τόν συνδυασμόν του.

Δεύτερος Γάμος.

Μετά την έπιτυχή έκβασιν των έκλογών ό Περρωτής ένόμισεν ότι ώφειλε να συνδεθῃ στενωτέρον μετά του Κουμουνοδούρου και έδωκεν αυτόν εις γάμον την κόρην του Εύθυμιαν.

Έν "Αθήναις.

"Ο Κουμουνοδούρος δέν ένεφανίσθη ως τυχαίος βουλευτής. Καί αυτός συνησθάνετο έν έαυτῷ άνωτέραν άποστολήν, και οι ίσχυροί της ήμέρας διέβλεπον έν αὐτῷ άνήσυχον και ζωηρόν χαρακτήρα, διαγωγή διάνοιαν και περρωτισμένην κρίσιν, άτινα έν τη πολιτικῇ, όθεν δήποτε ερχόμενα, έπιβάλλονται.

"Αμέσως ήρχισε να συνδέη ύψηλās σχέσεις. Έξεδηλούτο πανταχού φιλελεύθερος. Με τόν Δαμιανόν, τόν Περρωτήν της "Υδρας, ειχε συνάψει στενήν φιλίαν.

"Ισχυε τότε τό πολιτικόν τρίγωνον Κωλέττη, Μαυροκορδάτου και Μεταξά. "Ο εύφυής Κουμουνοδούρος, όπως όργων να άνοιξη ρήγμα εις έπιφανῆ σφαίραν ενεργείας, έλεγε μειδιών ότι τό τρίγωνον δέον να σχηματισθῃ εις κύκλον, όπου

να στρέφονται όλοι αι ίκανότητες. Δέν ήρκέσθη εις τας μεγάλας σχέσεις του' άλλ' ήρξαστο παιζων πρόσωπον μικρού άρχηγού, ήρχισε, καθώς λέγουσιν έν τη πολιτικῇ, να σχηματίσῃ τόν κύκλον του. "Οί εύτυχήσαντες να συνδεθώσι πρώτοι με τόν μέλλοντα ίσχυρόν της Έλλάδος ήσαν ό Κοπανίτσας, ό Δαρειώτης, ό Καλαμογδάρτης, ό Χριστόπουλος.

"Ηδη ειχε πλέον διαπλασθῃ ό χαρακτήρ του μέλλοντος να κυβερνήσῃ τόν τόπον επί έν τέταρτον αιώνας. Είχε διαγράψει την πολιτικήν του τας αρχάς του' έπολέμει την συγκέντρωσιν' άλλά πρό παντός άλλου έπεθύμει την κυβερνήσιν. Χαρακτήρ εύθυμος, ζωηρός, όμιλητικός, έσηματίσῃ παντού κέντρα, και περ έν των άφανεστέρων άκόμη πολιτευόμενων της Έλλάδος, την εποχήν εκείνην πασούσας τό αντίθετον του, ότι νύν πάσχει, ύπισταμένης δηλαδή πληθώραν πρωτείων και έν τη πολιτικῇ, και έν τῷ στρατῷ και εις τά γράμματα.

"Ο Κουμουνοδούρος κατώκει τότε εις μικράν ταπεινήν οικίαν της Πλάκας, ήτις ήτο κέντρον τότε άριστοκρατικόν. Καί όταν ένώπιον του Περρωτού στείζομενοι οι φίλοι του διά τό πολύ μικρόν της οικίας τόν ήρώτων :

- Που είνε ή προικα του Περρωτή;
- "Ο θυμοειδής Περρωτής άπάντα αντί του γαμβρού του :
- Προικα έχ' εκείνος τόν Περρωτή.

Και πράγματι ό Περρωτής έκτοτε άφιέρωθη ψυχῇ και σώματι εις τόν Κουμουνοδούρον, άποβαδών πᾶσαν ιδέαν πολιτικής ύπεροχής περί έαυτόν και ούδέν άλλο ποθών ή να θερμαίνεται αυτός εξ άντανακλάσεως εις τό μεγαλείον του προστατευόμενου του.

Βασιλικός.

Τό πρακτικόν πνεύμα του Κουμουνοδούρου διείδεν, ότι άνευ της βασιλείας ούδε βήμα θα ήδύνατο να κάμῃ έν τῷ σταδίῳ της πολιτικής προαγωγῆς του' έζήτησε να πλησιάσῃ εις την αὐλήν. "Ισχυον τότε ό Χρηστίδης και ό Σπύρο Μήλιος, μεθ' ών ήλθεν εις σχέσεις, διαγνόντων έν αὐτῷ πολλήν ίκανότητα. "Αν δε και ή αὐλή διά την πρόσ τόν πενθερόν του Περρωτήν άντιπάθειάν της δέν τόν κύνθει, ούχ ήττον τη συνδρομῇ των δύο παρ' αὐτῇ ίσχυόντων εξετέθη εις τας έκλογάς του 1853 ύποψήριος της Κυβερνήσεως και ως τοιούτος εξελέχθη.

Έπαναστάτης τό δεύτερον.

Και ότε, τό 1854, εξερράγη τό θεσσαλικόν κίνημα στρατολογήσας με τόν Περρωτήν και Δαγρέ έξήλθεν εις Θεσσαλίαν. "Αλλά μόλις άφίκετο εις τόν Ισθμόν ή κατοχή ήγγέλθη και επανήλθεν.

"Η συμμετοχή του εις τά θεσσαλικά ειχε βεβαίως και πολιτικόν χαρακτήρα. Τό κίνημα έπροστατεύετο υπό της αὐλής' ό δε Κουμουνοδούρος ήθελε να περιποιήται την αὐλήν. Σνάμα ιδών ότι τό φιλελεύθερον κόμμα δέν ειχε μέλλον, προσεχώρησεν εις τους Νάπας, του άρχηγού του ρωσικού κομματός, εύνοούντος αυτόν :

"Εσυνίθιζε να λέγη περί του Κουμουνοδούρου ό Μεταξάς : — Είνε καλή πάστα ό Κουμουνοδούρος ! άλλά θα τόν χαλάσῃ ό Περρωτής. Θα γίνῃ καμμιά φορά μέγας, άλλλ φοβούμαι ότι δέν θα χρησιμεύσῃ.

"Η προφητεία του Μεταξά έπραγματοποιήθη κινὰ τό πλείστον, διότι και μέγας εγένετο ό Κουμουνοδούρος και πολλάκις έχρησίμευσεν.

Ούχ ήττον αι σχέσεις του μετά του παντοδύναμου τότε

σταυλάρχου Γαρδικιώτη, στενού φίλου του "Οθωνος, αναβιβάζοντας και καταβιβάζοντας ύπουργεία, χειροτονούντος γερούσιαστās και βουλευτάς, περιεποιών τῷ Κουμουνοδούρῳ πολλήν δύναμιν. Έγένετο μάλιστα και άνάδοχος του έγγονου του Γαρδικιώτη, Διονυσίου Σταϊκού.

Τό ύπουργείον της κατοχής.

Καθ' όλην την διάρκειαν των όδηγηρῶν αυτών ήμερῶν διά την Έλλάδα, καθ' ή κατοχή έταπεινού την άνεξαρτησίαν της, ό Βασιλεύς σχεδόν ήτο δέσιμος έν τῷ άνακτόρῳ, και τό ύπουργείον Μαυροκορδάτου, άν και περιείχεν εις τους κόλπους του τους διαπρεπεστέρους άνδρας της Έλλάδος, έμισείτο ως ύπουργείον των ξένων, ό Κουμουνοδούρος ήτο έν των σφοδρότερων αντιπολιτευομένων.

Τό ύπουργείον εκείνο ήθέλησε να τιμωρήσῃ τό θεσσαλικόν κίνημα έν τῷ προσώπῳ του Σπυρομήλιου και περιώρισεν αυτόν έν τῷ φρουρίῳ Μονεμβασίας. "Ο Κουμουνοδούρος ύψωσε τότε θαρραλέαν φωνήν έν ταῖς πονηραῖς εκείναις ήμέραις κατὰ του περιορισμοῦ της προσωπικῆς έλευθερίας. Καί έν γένει, καθ' όλην την δεκαεξάμηνον διάρκειαν του ύπουργείου της Κατοχῆς, ό Κουμουνοδούρος ήγωνίζετο μετά θάρρους, δυνάμειος και πολλῆς εύφυίας. Είχε πλέον γίνει προσωπικότης' ειχε διακριθῇ έχθροί και φίλοι τόν άνεγνώριζον μεταξύ των σημαινόντων και ή αὐλή τόν έσημαίωσε μεταξύ των ίσχυροτέρων του τόπου.

Πρόεδρος Βουλῆς.

Τόν Σεπτέμβριον του 1855, πεσόντος του ύπουργείου της Κατοχῆς, έσηματίσεν ύπουργείον ό Βούλγαρης, ως εις και αυτός έν των δεκαεξ ούτινας έν τη Γερουσίᾳ κατέκριναν τό θεσσαλικόν κίνημα. "Η κοινή γνώμη, ήτις ήν όθωνικωτάτη, επεθύμει να ιδῇ έν τῷ ύπουργείῳ και τόν Κουμουνοδούρον. "Ηρχισε να γίνεται άπαραίτητος. Αὐτός ό "Οθων συναίσθανετο την έλλειψιν.

Έγένοντο έκλογαί και ήλθεν ή Βουλῇ. "Η έκλογή προέδρου συνεταύτισθη με τό ζήτημα της ίκανοποιήσεως της κοινῆς γνώμης και της φιλοτιμίας του Κουμουνοδούρου. "Ο "Οθων τη είσιγήσει του Γαρδικιώτη ύπέδειξε τόν Κουμουνοδούρον ως πρόεδρον. "Ο Βούλγαρης άνήσιστατο' άλλ' επί τέλους υπέκυψε' και εγένετο οὗτω πανηγυρική έκλογή του Κουμουνοδούρου ως Προέδρου της Βουλῆς άπόντος. "Ότε άφίκετο εις "Αθήνας, εγένετο αὐτῷ ένθουσιασθῆς ύποδοχή έν Πειραιεῖ' ένθουσιασθεστέρα άκόμη έν τη Βουλῇ. "Ο λόγος του δι' οὗ νύχαρίστηκε τους βουλευτάς, κατεχειροκροτήθη' ενεποίησε βαθείαν αίσθησιν' εις τους ένθουσιασμούς του ό Κουμουνοδούρος και γέρων άκόμη συνεκίνησε φαντασθῆτέ τον νέον, ίσχυρόν, πλήρη ζωῆς. Έν τῷ λόγῳ εκείνω συνεπέριαιεν, ότι ή Έλλάς όφείλει να διαπράξῃ μέγαρα, να άνυψώσῃ την βασιλείαν. Αί έπαρχιαί συνεκινήθησαν. "Η όμας της προίστατο ήρχισε να αυξάνῃ.

Ύπουργός τό πρώτον.

"Υπουργός των Οικονομικῶν του Ύπουργείου Βούλγαρη ήτο ό Κοντόσταυλος, πατήρ του νύν άξιότιμου αντιπροσώπου Καρυστίας. "Ο διορισμός του ειχε κατακριθῇ ύφ' όλων. Κοινῶς ένομιζέτο ως καταχραστής του δημοσίου. Εις την ρυπαράν ύπόθεσιν των πλοίων, προσετέθη ή κακή διαχείρισις 200,000 κοιλῶν σίτου, εξ ής εξημιώθη τότε τό δημόσιον ύπέρ τό έκατομμύριον. "Ο "Οθων ειχε συναίσθησιν της

θεσεώς του και δέν ήνείχετο τό Στέμμα να αντιπροσωπεύηται υπό καταχραστῶν. Ένδίδον και εις την κατακραυγήν της κοινῆς γνώμης, ό "Οθων απέλυσε τόν Κοντόσταυλον από ύπουργόν.

Και τόν διεδέχθη έν τῷ ύπουργείῳ των οικονομικῶν τό 1856 έ Κουμουνοδούρος, όστις δέν ήτο μόνον έν των έκλεκτων του έθνους, έν των φίλων των αυλικῶν, άλλ' ήτο και ιδιαιτέρως φίλος της "Αμαλίας, διότι τότε ήρχισε σχηματιζόμενον τό όνομασθέν κόμμα της Βασιλίσσης, όνειροπολούσας ως γνωστόν διάδοχον τόν αδελφόν της. "Ο Κουμουνοδούρος γενόμενος ύπουργός περιεποιείτο την Βασιλίσσαν, έναντίον του Βούλγαρη, μεθ' οὗ συχνά ήριζον έν τῷ ύπουργικῷ συμβουλίῳ.

"Ο Κουμουνοδούρος ήτο έν τη άκμῇ του' οι βαθεῖς μεγάλοι όφθαλμοί του εδέσποζον' τό μειδιάμα του, επαγωγόν πάντοτε, εγοήτευεν' ό πυκνός μαύρος μύσταξ του, και τά ύφ' αυτόν εἰρωνείαν έμπνέοντα χεῖλη του ένεστάλαζον έντου πάσεις θελήσεως μεμιγμένως μετ' αγαθότητος. Εὐτράπελος και άστειος, εικονικώτατος έν τη όμιλίᾳ του, εἶλκυε και τους δυσκαμπτοτέρους προς αυτόν. Κατεγίνετο πολύ άναγινώσκων τους άρχαίους' έντύφρημά του δε ήτο ό Δημοσθένης. Μεταξὺ δε των τότε άκμαζόντων ρητόρων, Δαμιανου, "Αργυροπούλου, Χρηστίδου, ήρξαστο καταλαμβάνειν και ό Κουμουνοδούρος την θέσιν του.

"Ως ύπουργός των Οικονομικῶν άνέπτυσε πρωτοφανῆ τότε δραστηριότητα' συνάμα δε και έπιείκειαν και έλευθεριότητα. Διηκόλυνε διά τουτό τας εισπράξεις, αίτινες τότε εγένοντο ως επί τό πολύ καταναγκαστικῶς' καθιέρωσεν άρχην μη έμπεριλαμβανομένην έν τῷ νόμῳ, διαρρήξας τόν δεσμόν της γραφειοκρατικῆς τότε σχολαστικότητος, άλλά και της τυραννίδος. "Επέτρεψε να εισπράττουν όσα δύνανται. "Επετέθη δε βαρὺς κατὰ των άνευ λόγου φυλακίσεων των όφειλόντων μικρά ποσά εις τό δημόσιον. "Ηρχισαν να ροδίζον αι πρώται βραχά της έπιεικειας, εις τό μεσουράνημα της' όποιας έμελλεν ό Κουμουνοδούρος να στήσῃ τόν θρόνον του. "Η βουλευτική έπιρροή ήρχισε να ύποψώκη. "Ως άκρον άκτων αὐτῆς υπελαμβάνετο μία μετάθεσις έπαρχου. "Όταν ή βουλευτική έπιρροή προσέβαινε μέχρι παύσεως, ό Κουμουνοδούρος, ό ένδοτικός Κουμουνοδούρος, κατελαμβάνετο υπό θυμοῦ.

"Ωφθη μίαν ήμέραν υπό φίλου του βουλευτοῦ, ένῷ υπέγραψε μίαν παύσιν, να θραύσῃ την πέναν του, έπειπών έν όργῇ :

— Να τί κάμνει ή πολιτική.

Εις τας έκλογάς του 1856, ήρχισε να ύποστηρίξῃ φίλους έν ταῖς επαρχιαῖς, αντιδρών κατὰ του Βούλγαρη, και άποβλέπων εις την πρωθυπουργίαν. "Η Βουλῇ τότε έσηματίζετο διά καταλόγων' και οι καταλόγοι συνεζητοῦντο έν ύπουργικῷ συμβουλίῳ, υπό την προεδρείαν του Βασιλέως. "Όσοι δέν ήθελεν ό Βασιλεύς, έσβυον. Καί όσοι έσημαίνοντο έν τῷ καταλόγῳ εβγχινον βουλευταί. "Αν έπαυόγγανε κάνας εκτός του καταλόγου κατὰ λάθος, οὗτος ήκυρούτο υπό της Βουλῆς.

Μετά τας έκλογάς Βούλγαρη και Κουμουνοδούρος ήσαν οι δύο αντίθετοι πόλοι του ύπουργείου. "Εκείνος ήθελε ν' άποπεμφθῇ ό Κουμουνοδούρος και αυτός να διασκελίσῃ εκείνον έν τη πρωθυπουργίᾳ. "Ότε ό εις, οὗτε ό άλλος επέτυχον. "Ο Κουμουνοδούρος δέν εγένετο πρωθυπουργός, άλλ' ό Κουμουνοδούρος έμεινεν ύπουργός των οικονομικῶν, υπό τό ύπουργείον Μιαούλη, ύφ' ό Κουμουνοδούρος άποβλέπων πάν

τοτε εις τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν δὲν διεκρίνετο ἐπὶ μεγάλη ἀρμονία μετὰ τῶν συναδελφῶν του.

Καὶ ὅτε ὁ Ὅθων παρεπονείτο ποτε διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Κουμουνοῦρου ἢ Ἄμαλία λέγεται εἰπῶσα :

— Κάμετέ τον λοιπὸν πρωθυπουργόν, νὰ ἴσυχάζωμεν.

Ἡ ὑπουργία τοῦ Κουμουνοῦρου ὑπῆρξε μακρὰ, ἐπιπλέον αἰσασα ἀκόμη καὶ τῶν Σκιαδικῶν. Ἡ θέσις του εἶχε τὸσον ἐνδυναμωθῆ, ὥστε κατὰ τύπος ἦν ὑπουργός, κατ' οὐσίαν ὁμως πρωθυπουργός.

Καὶ ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐλπίζων, ὅτι θὰ ἐξορίσθῃ τὴν τρικυμίαν ἀνέθηκεν εἰς τὸν Μεταξᾶν νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον φιλελευθέρων, ὁ Κουμουνοῦρος συνεννοήθει μετὰ τοῦ Παλαμῆδη καὶ τοῦ Μήλιου, μὴ συμπεριληφθέντων εἰς τὸν συνδυασμὸν τοῦ Μεταξᾶ, ἐματαιώσατο τὸ ἀρτισύλληπτον ὑπουργεῖον, καὶ ἔμεινε τὸ αὐτὸ ὑπουργεῖον προσληφθέντων μόνον τοῦ Παλαμῆδη, Μήλιου καὶ Ζαΐμη. Ὅτε δὲ ὁ χλαγωγία ἐξήκολούθη, ἀπελύθη καὶ ὁ Μήλιος, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Μπότσαρη ὡς ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἄλλ' εἰς ἐν ζήτημα ἀγορᾶς ὄπλων ἐπῆλθε διαφωνία μετὰ τοῦ Μπότσαρη καὶ Κουμουνοῦρου, ψηφισθέντος ἐνός ἐκατομμυρίου ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνεῦ τῆς εἰδήσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν, ὅστις καὶ ἐγκατέλιπε τὸ ὑπουργεῖον.

Εἰς Εὐρώπην.

Ἐπὶ ἐξ μῆνας ὁ Κουμουνοῦρος διέπρεψεν εἰς τὰς δύο πρωτεύουσας, Παρισίους καὶ Λονδίον, σπουδάζων, παρατηρῶν, θαυμάζων, μελετῶν καὶ ἐνίοτε εὐθυμῶν.

Συνωμοτής.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1861 ὁ Κουμουνοῦρος ἀπεκλείσθη τῶν ὑποψηφίων τῆς κυβερνήσεως, ἀπέτυχεν ἐπομένως εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κύκλον τῶν συνωμοτῶν. Εἰς τὴν στάσιν τοῦ Ναυπλίου ὑποτίθεται ὅτι ὁ Κουμουνοῦρος συνεννοεῖτο μὲ τὸς ἐπαναστάτας. Μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ Μικαοῦλη, διαφωνήσαντος πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ σχηματίσαντος τότε διὰ τὴν δυστυχίαν του ὑπουργεῖον τοῦ Κουντουριώτη, ὁ Κουμουνοῦρος προσεκλήθη νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀλλὰ διαγνοὺς ὅτι αἱ κατὰ τοῦ βασιλέως ἐνέργειαι εἶχον προχωρήσει πολὺ, καὶ ὅτι αἱ περὶ γενικωτέρας μεταβολῆς ἰδέαι του δὲν ἐγένοντο ἀσπασταί, προσῆλθεν ὀριστικῶς εἰς τὴν συνωμοσίαν διὰ τοῦ Ζαΐμη.

Ἐπαναστάτης.

Ἐπειδὴ αἱ εὐρὲς τὸν Κουμουνοῦρον ἐπαναστάτην. Ὁ βασιλεὺς ἐτήρει τὴν παλαιὰν του ἐχθροπάθειαν ἀλλὰ ἐπιμελούμενος τοῦ Ζαΐμη, ἔδωκεν εἰς τὸ πρῶτον σχηματισθὲν μετὰ τῆς ἀπολύσεως ὑπουργεῖον τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὸν Κουμουνοῦρον, ὅστις ἐμελλεν ἐκτοτε νὰ ἀναλάβῃ πρόσωπον πρωταγωνιστοῦ, καὶ νὰ τὸ συγκρατήσῃ μέχρι δυσμῶν τοῦ βίου του.

Ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει.

Ἦνωμένος μὲ τὸν Ζαΐμη ἐμφανίζεται κομματάρχης, ἀποτελέσας τρίτον κόμμα μετὰ τοῦ ὑπὸ τὸν Βούλγαρην

πεδινοῦ καὶ τοῦ ὑπὸ Γρίβαν καὶ Κανάρην ὄρεινοῦ. Μετὰ τοῦ τελευταίου κατὰ τὰ Φεβρουριανά ἠνώθη καὶ νίκησαν τὸ πεδινοὶν ἔλαβε τὴν πλειοψηφίαν τῆς νεοσχηματισθείσης κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν Βάλβην πρόεδρον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Μετὰ ἓνα μῆνα πεσόντος τοῦ ὑπουργοῦ, τὸ ὑπὸ τὸν Ζαΐμην κόμμα ἔλαβε δύο ὑπουργεία, τῶν ἐξωτερικῶν διὰ τοῦ Δεληγιάννη καὶ τῶν ἐσωτερικῶν διὰ τοῦ Κουμουνοῦρου. Κατὰ Μάιον, ἀνανεωθέντος τοῦ ὑπουργοῦ ὑπὸ τὸν Ρουφρον, ἐξελέγησαν ἀμφοτέρωι οἱ τοῦ τρίτου κόμματος ὑπουργοί. Τὴν 19 Ἰουνίου, ἐκτραγέτος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὁ Κουμουνοῦρος ἔμεινε ἐκτὸς τοῦ συμβιβαστικοῦ ὑπουργοῦ, ἐφ' οὗ ἀπεκλείσθη τὸ τρίτον κόμμα.

Ἐπὶ βασιλείῳ Γεωργίου.

Τὸ πρῶτον ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὑπὸ τοῦ Βούλγαρη, πολεμηθὲν ἐν τῇ Συνελεύσει ὑπὸ τοῦ Κουμουνοῦρου, Χρηστίδου, Κανάρη, Ζαΐμη, καὶ πεσὸν τὸν ἀπρίλιον τοῦ 1864. Ἐν τῇ διαδόχῳ κυβερνήσει ὁ Κουμουνοῦρος ἔλαβε δύο ὑπουργεία, ἔλθων τότε πρῶτον φορὰν εἰς ῥῆξιν μετὰ τοῦ Ζαΐμη, μὴ παραχωρήσαντος αὐτῷ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν. Μετὰ δέκα ἡμέρας, τὸ ὑπουργεῖον ἔπεσε, καὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ Ζαΐμη πρὸς τὸν Σπόνεκ ἀντὶ νὰ τὸ διαδεχθῆ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀντιθέτου κόμματος Βούλγαρης, ἐσχηματίσθη ὑπουργεῖον ὑπὸ τὸν Βάλβην, ὅπερ διώρισε τὸν Ζαΐμην ἀντιπρόσωπον τοῦ βασιλέως ἵνα παραλάβῃ τὴν Ἐπιτάχνησον. Ὁ Κουμουνοῦρος καὶ ὁ Χρηστίδης δυσαρεστηθέντες ἐτρέπησαν ἰδίαν ἑκάστος ὁδὸν, καὶ ὁ μὲν ἐτέθη μετὰ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τοῦ Σπόνεκ ὑπὸ τὸν Βούλγαρην, Γρίβαν καὶ Δεληγεώργην, ὁ δὲ ἐπλησίωσε μάλλον τὸν Σπόνεκ, ὅστις τότε διήρτυνε τὴν πολιτικὴν. Ὁ Σπόνεκ συνεσώρευεν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀντίδρασιν κατὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεκέντρωσε μὲθ' ἑαυτοῦ τοὺς ὀγδοήκοντα Ἐπτανησίους πληρεξουσίου. Ἦθελε νὰ διαμορφώσῃ τὸ πολίτευμα ὡς αὐτὸς ἠθέλεν ἦτο ἐχθρὸς τῆς Γερουσίας, διότι ἔμαθεν ὅτι ἡ Γερουσία ἐρριψε τὸν Ὅθωνα. Ἠρέθη λοιπὸν εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ Συμβουλίου τὸν Κράτους καὶ ἠθέλε νὰ θέσῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων τὸν Ζαΐμη, ὅστις ὁμως δὲν συνεφώνει, ὡς ἄγαν γερουσιαστικὸς. Ἐναντίω ἐπίσης ἦσαν καὶ ὁ Χρηστίδης καὶ ὁ Βούλγαρης. Ἄλλ' ὁ Κουμουνοῦρος, παραγκωνίσας τὸν Ζαΐμη καὶ τοὺς ἄλλους, ἔδεδχε τὰς ἰδέας τοῦ Σπόνεκ, παραλαβὼν ὡς ἀντάλλαγμα ὅλους τοὺς Ἐπτανησίους βουλευτάς, δυνάμει τῶν ὁποίων παρουσιάζεται ἀρχηγὸς μεγάλου συντηρητικοῦ κόμματος, ὁπαδὸς τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἴσυχίας.

Τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Βάλβη πίπτει, σχηματίζεται δὲ ἄλλο ὑπὸ τοῦ Κανάρη, ψυχὴ τοῦ ὑποίου ἦτο ὁ Κουμουνοῦρος, εἰς ὃ προσέρχονται καὶ δύο Ζαΐμηκοί, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἔπεσαν ὁ κληρὸς τῆς διὰ Διαγγελημάτων ἐπιστεύσεως καὶ διεκπεραιώσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Πρωθυπουργός.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1865 ὁ Κουμουνοῦρος περιελθὼν εἰς ῥῆξιν μὲ τὸν πρωθυπουργόν, συνεννοεῖται μετὰ τοῦ Λομβάρδου καὶ τροποποιεῖται τὸ ὑπουργεῖον, ἀναδεικνυμένου τοῦ Κουμουνοῦρου πρῶτον φορὰν πρωθυπουργοῦ.

Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας αὐτοῦ ἐγένοντο αἱ πρῶται ἀνεπιρέαστοι: ἐλεύθεραι ἐκλογαί.

Τὰ μετὰ τοῦ 1865

Τὸν Κουμουνοῦρον πεσόντα τοῦ ὑπουργοῦ διὰ τὰ Σπονεκικὰ, διεδέχθη ὁ Δεληγεώργης παραμεινας πρωθυπουργός 48 μόνον ὥρας καὶ μετ' αὐτὸν πάλιν ὁ Κουμουνοῦρος, παραμεινας δύο ἐπίσης ἡμερονοκτικὰ καὶ μετ' αὐτὸν πάλιν ὁ Δεληγεώργης πρωθυπουργός δέκα ἡμερῶν, ἕως ὅτου ἐνεκατέστη τὸ ὑπουργεῖον Βούλγαρη, μὲ τὸν Δεληγεώργην ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅτε καὶ ἐξερράγη ἡ κρητικὴ ἐπανάστασις.

Τὸ ὑπουργεῖον Βούλγαρη διεδέχθη τὸ 1867 τὸ Μέγα ὑπουργεῖον Κουμουνοῦρου, ἢ ἄλλως ὀνομασθὲν ὑπουργεῖον ὄλων τῶν ἱκανοτήτων.

Εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐκεῖνο ἐγένοντο καὶ οἱ γάμοι τοῦ βασιλέως, μεθ' οὗ ἐπανελθόντος διαφωνήσαντος τοῦ Κουμουνοῦρου ἦλθεν εἰς τὰ πράγματα ὁ Βούλγαρης, λαβὼν καὶ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς καὶ ἀποκλείσας τὸν Κουμουνοῦρον ἐν Ζαρνάτῃ.

Ὁ μετὰ τὸ Δεῖλεσι

καὶ κατὰ τὰ 1873 πολιτικὸς βίος τοῦ Κουμουνοῦρου εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους: ἀρχηγὸς τοῦ πολυαριθμοτέρου πάντοτε κόμματος, ἀρχηγὸς ἐν τῇ κυβερνήσει ἢ ἀρχηγὸς ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν συνέτριψε τὰ δύο κόμματα Ζαΐμη καὶ Βούλγαρη καὶ εἶχε κυριώτερον ἢ μᾶλλον μοναδικὸν ἀντίπαλον τὸν Δεληγεώργην. Εἰς τὸ πλευρὸν πάντοτε τοῦ Βασιλέως, πλὴν τῶν στηλιτικῶν, κατόρθωσε νὰ εἶναι ὁ βασιλικώτερος συνάμα ὁμως καὶ ὁ δημοτικώτερος τῶν πολιτικῶν. Ἀπὸ τοῦ 1876 ἕως τοῦ 1882 αὐτὸς σχεδὸν ἐκυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῇ Ἑλλάδι κῆρυξε καθ' ἡμῖσι περὶ που ἑκατομμύριον νέων ἀδελφῶν.

Ὁ θάνατος

τὸν εὖρεν ἐν στιγμῇ κρίσεως, τὸν εὖρεν ὄχι μόνον ἀρχηγὸν ἀντιπολιτεύσεως, ἀλλὰ δυνάμει πρωθυπουργόν. Εἶχε τὴν εὐτυχίαν μετὰ τὴν σφοδρὰν ἀντιπολιτευσίαν, ἧτις ἐγεννήθη κατ' αὐτοῦ, νὰ ἀποθάνῃ ἐν μέσῳ τῆς ἐθνικῆς ἀγάπης, ἧτις καὶ τὸν προπέμει εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του, ἐστεφανωμένον αὐτὴν τὴν ἀγάπην, τὸν πολυτιμώτερον στέφανον παντὸς πολιτικοῦ.

ΒΟΥΛΗ

Παρασκευὴ—25 Φεβρουαρίου.

Ἐξω ἢ παραμένονσα ἐν τῷ δωματίῳ ἀντιπολιτευσίαι ἀποσύρεται, ψιθυρίζουσα μελαγχολικῶς: «Αὐριον εἰς τὰς δέκα!» Δὲν εἶνε συνωμοτῶν σύνθημα ἢ λέξις: ὀλιβερὸν καὶ ὑπέρατον καθήκον θὰ συγκαλέσῃ ἐκεῖνην αὐριον εἰς τὰς δέκα ἐν τῇ Βουλῇ: διότι αὐριον δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἐν τῇ ζωῇ ὁ πρὸ τῶσου καιροῦ παλαίων πρὸς τὸν θάνατον ἐπιφανῆς πολιτικὸς.

Ἄλλὰ μέσα ἢ Βουλὴ συνεδριάζει: ἔχει ἀπαρτίαν ὅταν ἀνεγνωσθῇ ὁ κατάλογος θὰ ἦσαν 124: δὲν ἔχει ἀπαρτίαν: οἱ βουλευταὶ εἶνε ἀρακοὶ ἀρακοί, ὡς αἱ ἰδέαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν. Καὶ τελεῖται ἀβασία νομοσχεδίων, κατὰ δεκάδας, κατὰ ἑκατοντάδας: παρίσταται δραματοποιημένον τὸ ποίημα τοῦ Σουρῆ *Νομοσχεδίου τὸ ἀνάγνωσμα*. Ἄν εἶσθε νευρικός, συναράσσει τὰ νεύρα σας ὁ ἀδιάκοπος παπατρέχας τῶν ἀρθρων, ὡς ἡ μουσικὴ τοῦ κώνωπος

— Τὸ δωμάτιον δὲν ἀνοίγητ' ἐπι ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ὁ κύριος Σεβρὺ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, καὶ ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν κύριον καὶ εἰς τὴν κυρίαν εἶνε ἐδῶ ὅπως τὰ ἀρῆσαν.

— Δὲν ἀμφισβάλω ποσῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βλαϊρῶ.

Ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ ὑπῆρχε μέγας δερμάτινος σάκκος, πλήρης λινωστολῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἐνδυμάτων. Ἐν τῷ δευτέρῳ, ἐνθα εὕρισκετο τὸ γραμματοφυλάκιον, δύο σάκκοι τοῦ ταξειδίου ἦσαν τεθειμένον ἐπὶ τραπέζης, ὃν ὁ μὲν ἦτο πλήρης διαφόρων κομμωτικῶν ἀντικειμένων, ὁ δ' ἕτερος κενός, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ περιεῖχε τὰ ἐν τῷ γραμματοφυλακίῳ ἐγκλεισθέντα ἐγγράφα. Ὁ ξενοδόχος ἠνοίξε τὸ γραμματοφυλάκιον, πάραυτα δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βλαϊρῶ ἀπῆστραψαν. Τὰ ἐγγράφα ἦσαν συνθηροισμένα εἰς δύο δεσμίδας, ἐπιμελῶς σκεπασμένας διὰ φύλλον ἐκ περιγραμνῆς. Καὶ ὄντως, τὰ ἐγγράφα ταῦτα θὰ ἦσαν σπουδαιότατα καὶ πολυτιμώτατα, διότι ὁ Βλαϊρῶ εὕρισκετο ἐκεῖ ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ ὅπως τὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν κατοχὴν του.

Ἐντὸς ἐτέρας θυρίδος τοῦ γραμματοφυλακίου εὕρισκοντο πολλὰ κυτία ἐμπεριέχοντα πολυτίμα κοσμήματα, ὡς φέρ' εἶπεν βραχιόλια, περιλαίμια, ἐνώτια, δακτύλια καὶ τέλος μεγαλοπρεπῆ: στέμμα ἐξ ἀδαμάντων καὶ ρουβίνων. Ἐπὶ τὰ ὄμματα τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ Βλαϊρῶ ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ ξενοδοχείου ἔθηκε τὰ χαρτιά καὶ τὰ κρτία ἐν τῷ ταξειδιωτικῷ σάκκῳ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 429)

— Νὰ σὰς πληρώσω πρῶτον τὸν λογαριασμὸν του.
— Πολὺ καλὰ.

Ὁ ξενοδόχος ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ γραφείου του, ἠνοίξε βιβλίον καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου μετ' ἐντύπου προμετωπίδος, ἔλαβε τὸν λογαριασμὸν καὶ τὸν ἐπαρουσίασε συνεποσούτο δὲ αὐτὸς εἰς διακόσια ἐξήκοντα φράγκα.

Ὁ Βλαϊρῶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου δεκατέσσαρα εἰκοσάφραγκα, εἰπὼν μετὰ μεγαλαυχίας. — Καὶ ἓνα εἰκοσάφραγκον εἰς τὸ παιδί. Εἶτα δὲ διπλώσας τὸν λογαριασμὸν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν κόλπον του.

Ὁ ξενοδόχος ἔλαβε τὸ κλειδίον τοῦ γραμματοφυλακίου ἐκ συρταρίου τοῦ γραφείου του, ἐφώνησεν ἓνα τῶν ὑπαλλήλων του καὶ ἀνέβη εἰς τὸ οἶκον τοῦ Κορόλου Σεβρῦ, ὅπερ συνέκετο ἐκ τριῶν δωματίων.

τόν ὕπνον σας. Ὁ Πρόεδρος ἐξῆλθε σήμερον ποταίρει ἐπὶ τῆς πολιτροίας του· ἂν συλλέξωμεν ὅλα τὰ ἀπάρχει ἀντίρρησης; τὸ νομοσχέδιον ἐπεψηφίσθη, ἰδοὺ καὶ ὁ κ. Πρόεδρος ρήτωρ, πληρῶν μίαν διπλὴν ἢ τριπλὴν ὠραν.

Ὁ Δουζίνας, παρακολουθῶν καὶ παρατηρῶν ἐν προσοχῇ, εἶνε ἢ εἰκὼν τῆς εὐσυνειδησίας· ὁ Παλαμίδης ἐπιλαμβάνεται τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐγκυβερνήσῃ ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀπόντος Δεληγιάννη, ὁ Φιλάρτος μετὰ τὸ τεσσαρακοστὸν νομοσχέδιον, ἔχει τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ ἐρωτήσῃ ἂν θὰ προχωρήσῃ καὶ μέχρι τοῦ 82ου. Αἱ θερμάστραι πλήρεις παγεῶς τέρρας, ὡς ἡ συνεδρίασις, καὶ μόναι ἀντιθέσεις τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐκείνης πεζότητος, δροσραὶ τινες κεφαλαὶ κορασιῶν, προκύπτουσαι ἀπὸ τῶν θεωριῶν, καὶ ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχης, βηματικῶν κατὰ μῆκος τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ διαδρόμου.

Καὶ ἐξακολουθοῦν τὰ νομοσχέδια, τὰ νομοσχέδια.

Σάββατον—26 Φεβρουαρίου.

Ὦρα 10 Π. Μ.

Ἡ αἴθουσα πληροῦται· τὰ μέλη τῆς συμπολιτεύσεως καταλαμβάνουσι βαθμῶδ' ἐν τῇ ἐπισημότητι τοῦ πένθους αὐτῆς εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν· ἄλλ' εἶνε προφανές, ὅτι τὸ πένθος δὲν κάμνει σήμερον διάκρισιν μεταξύ τῶν δύο περῶν.

Ἐκ τῆς Κυβερνήσεως παρίσταται πρῶτον ὁ Τρικοῦπης, βραδύτατα καὶ ἐν συννοίᾳ βηματικῶν, καὶ ὁ Λομβάρδος, οἱ δύο ἀρχαῖοι συνυπουργοὶ τοῦ ἀποθανόντος· ἅμα δὲ εἰσελθόντα τὸν πρωθυπουργὸν παραλαμβάνουσιν οἱ κκ. Σωτηρόπουλος, Μαυρομιχάλης, καὶ Λύγριος, μεθ' οὗ ἀποχωροῦσιν εἰς παρακείμενον δωμάτιον πρὸς εὐρυτέραν ἴσως συνενόησιν.

Ἡ κενὴ παραμένουσα θέσις τοῦ ὀλοῦν ἀπελθόντος ἀρχηγού τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐπισπᾷ καὶ ἄκοιτα τὰ βλέμματα μου διεγείρουσα θλιβερὰς σκέψεις· ἡ χρεῖα ἐκείνη ἐγκλείει ἐκφρατικώτατα τὸσον ἄλγος!

Μετὰ τετάρτου προσδοκίαν ἐπιφανόμενος ὁ πρωθυπουργὸς καταλαμβάνει τὸ βῆμα, καὶ δι' ὀλίγων, ἀλλὰ σαφῶν καὶ περιεκτικῶν ὑποδηλοῖ τὸ καθήκον τῆς Βουλῆς πρὸς ἀπόδοσιν πάσης τιμῆς εἰς τὸν ἐπιφανῆ ἄνδρα, ὅστις διὰ τῆς Βουλῆς ἐφθασεν εἰς τὴν κατέχει θέσιν, καὶ τὴν πρόθυμον συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τέλεσιν ἐθνικῆς κηδείας δημοσίου δαπάνης.

Τούτον δὲ διαδεχθεὶς ὁ κ. Δεληγιάννης ἐν ὠχρότητι μορφῆς καὶ συγκινήσει, ἦτον ὑπέροχος, λέγει, ὁ ἀνὴρ, οὐχὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων, τὰς ὁποῖους διέθετεν ἐν τῇ Βουλῇ, ἀλλὰ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἰκανότητα καὶ τὴν πρὸς τοὺς θεσμοὺς εὐλάβειαν, τὴν ὅποιαν καὶ οἱ ἀντιφρονούντες αὐτῷ ἀνομολογοῦσι. Καὶ ἂν ἡ Κυβέρνησις ἐδεικνύετο ὀλιγότερον πρόθυμος περὶ τὴν τέλεσιν τῶν ὀφειλομένων, πάλιν ἡ ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις πρὸ πάντων τὸν θρηνεῖ, θὰ ἐμερίμνα περὶ αὐτῶν.

Ἀλλὰ τὴν ζωηροτέραν εἰκόνα λυπῆς παριστᾷ ὁ Ἀθανάσιος Πετμελάς. Εὐχαριστεῖ τὸν πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως διὰ τὰ αἰσθητά, τὰ ὅποια ἐπέδειξε, καὶ διότι ἐν τῇ τοιαύτῃ ὥρᾳ δὲν ἐποίησατο διάκρισιν μεταξύ συμπολιτεύσεως καὶ ἀντιπολιτεύσεως. Αἱ τελευταῖαι λέξεις του καταπνίγονται ὑπὸ τῶν δακρῶν του.

Μετὰ συντόμους φράσεις, μόλις ἀκουόμενας, τοῦ κυρίου Μεσογρέζη περὶ τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς δημοσίου δαπάνης κηδείας, ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἐξ ὀνόματος τῶν πολιτικῶν φίλων τοῦ Κομμουνδούρου εὐχαριστεῖ τοῦ; προλαλήσαντας, θεωρῶν ὅτι ἀρκετὴ ἀμοιβὴ εἶνε διὰ τοὺς φίλους αὐτοῦ ἡ ἀναμολόγησις τῶν ἀρετῶν τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Καὶ τελευ-

ταῖος ὁ κ. Μαυρομιχάλης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἕνεκα τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων, ἐν αἷς ἐτελέσθη ὁ θάνατος, ἐκτακτα μέτρα, τὸ πρῶτον ἦδη ἐν Ἑλλάδι εἰσαγόμενα, ληφθῆναι ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Δὲν λέγει ποία ἔσονται τὰ μέτρα, ἀλλ' ὑπονοεῖται βεβαίως τὴν γενόμενὴν σκέψιν τῆς ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ ἐκθέσεως τοῦ νεκροῦ.

Ὁ Τρικοῦπης ἀγγέλλει τὴν ἐπὶ πενθήμερον διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καθιστᾷ γνωστὸν, ὅτι ἐγκαίρως θέλει συγκαλέσει πάλιν τοὺς βουλευτὰς πρὸς ὀριστικὴν κανόνισιν τῶν τῆς κηδείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κηδεὶς τοῦ Κομμουνδούρου ὀριστικῶς γενήσεται τὴν Τρίτην. Ὁ νεκρὸς κείται ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς οἰκίας, ρεῦμα δὲ ἀτελεύτητον κόσμον ἐξ ὄλων τῶν τάξεων συρρέουν εἰς τὸν πενθοκόσμητον οἶκον καὶ ἀσπάζονται. Ἡ ἰδέα τῆς καταθέσεως τοῦ νεκροῦ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐγκατελείφθη, τῆς σεβαστῆς χήρας ἀντιστάσεως καὶ μὴ ἐννοούσης καὶ μὲν χειρὸς τελευταίας στιγμῆς νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ. Ἐπισημνοῦσι ἐκφωνήσουσι οἱ διαπρεπέστεροι τῶν παρ' ἡμῖν. Ἡρξάτο ἡ κατάθεσις τῶν στεφάνων. Πιστεύομεν, ὅτι οἱ συμπολιτῆαι μας σήμερον θὰ λησμονήσωσι τὸ ποῖόν τῆς ἡμέρας.

Ἡ ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

(ΤΟΥ ΒΙΑΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Παρίσιος, 1 Μαρτίου 1883

Τὰ πολιτικὰ εἰς φαινομενικὴν γαλήνην. Ἡ ἀναθεώρησις

τοῦ Συντάγματος ἀπασχολεῖ ἤδη τὸν τύπον καὶ τὴν βουλὴν, ἡς μεριδὲς τινὲς ὡς ἡ Ριζοσπαστικὴ ἀριστερὰ καὶ μερὶς τῆς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως ἐπιδιώκουσιν ἐκθύμως τὴν ἀναθεώρησιν ταύτην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς καταργήσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς Γερουσίας ἢ τοῦλάχιστον τοῦ περιορισμοῦ τῶν προνομίων τῆς· εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ τὴν βουλὴν ἡ Γερουσία εἶναι φοβερός φραγμὸς καὶ κώλυμα εἰς τὰς διαφόρους μεταρρυθμίσεις καὶ καινοτομίας ἃς αὕτη ὀρέγεται νὰ φέρῃ. Ἡ Γερουσία εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς δημοκρατίας ὑπὸ τὰ ἐμβλήματα τῆς ὁποίας παρουσιάζονται θερμοὶ ὀρλεανισταί, ὡς οἱ Ἀλλό, Μπιλλώ, Σαίης, Βάδιγτων, Ἰούλιος Σίμων καὶ πολλοὶ ἕτεροι. Ἡ Κυβέρνησις ὅμως ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποφύγῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος πᾶσαν μετὰ τῆς Γερουσίας ὄψιν, ὑποστηρίζει τὴν ἐπ' ἀόριστον ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς περὶ ἀναθεωρήσεως προτάσεως τῶν Ἀνδριῆ καὶ Βαρδῆ. Καθ' ἃ δὲ λέγεται καὶ ἐν τῇ κυβερνήσει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν ὑπάρχει ὁμοφωνία τοῦ Βαλδέκ-Ρουσῶ, τοῦ Μαρτέν Φεγιέ, τοῦ Τιβωδὲν, ἐν ὑπουργικοῖς συμβουλοῖς ἐπανειλημμένως ἀποφανθέντων ὑπὲρ τοῦ κατεπέμψοντος τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ Ἰουλίου Φερρῦ, ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἀναβολὴν ἐπεκράτησε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀναθεωρήσεως παραπεμφθήσεται καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐλληνικὰς καλένδας.

Ὁ Γλάδστον ἀνεχώρησε σήμερον ἐντεῦθεν. Ἡ ὑγεία του οὐδόλως ἐβεβλιώθη ἐκ τῆς διμήνου ἐν Cannes διατριβῆς του· ψιθυρίζεται, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ κατηγορηματικῶς, ὅτι πάσχει ἀπόγεινικὴν παραλυσίαν, νόσον ὀφειλομένην εἰς τὴν ἐξάντλησιν, οὕτως εἶπειν τοῦ νευρικοῦ συστήματός του, ἐκ τῶν δινηκῶν καὶ ἐπιανεπιλημένων διεγέρσεων, ἃς φέρει ἐπιμόχθος διανοητικὴ ἐργασία, συγκινήσεις σφοδραὶ, καὶ βίος ἐν γένει ἀπρωθεὶς ἐλόκληρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεγάλων τῆς Ἀγγλίας συμφερόντων. Ἡδὲ λέγεται ὅτι παρουσιάζει τὰ πρῶτα φαινόμενα

— Ἄν ἀγαπᾶτε, κύριε, εἶπε τότε ὁ ξενοδόχος, νὰ σᾶς στειλῶ εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Ὦ! δὲν θέλω νὰ σᾶς βάλω εἰς αὐτὸν τὸν κόπον· ἡ ἀμαξία μου περιμένει κάτω· ὑπάρχει θέσις πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου διὰ τὸ δέμα, τοὺς δὲ δύο σάκκους θὰ λάβω πλησίον μου.

— Μποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ τὰ στειλῶ εἰς τὸν Κάρολον Σαβρύ.

— Βέβαια, μποροῦσατε ἀξιόλογα, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην νὰ σᾶς ἐπιφορτίσω μὲ τὴν ἀποστολὴν, ἀλλ' ἐπειτα ἐσκέφθην καὶ χεῖρα μέσον διὰ νὰ περιέλθωσιν ἀσφαλῶς εἰς χεῖρας τοῦ φίλου.

Ὁ ξενοδόχος ὑποκλίνατο, μηδὲν ἔχων πλέον ν' ἀντεῖπῃ. Ὁ ὑπρέτης βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου του ἔλαβεν ἐπ' ὤμων τὸν σάκκον ἀκολουθούμενος ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ τοῦ Βλαϊρώ, ὅστις ἔλαβεν εἰς χεῖρας τοὺς δύο σάκκους. Ἄμα κατῆλθον τὴν κλίμακα, ἐνεπνεύσθη ὁ ξενοδόχος μίαν ἰδέαν καὶ παρεκάλεσε τὸν Βλαϊρὼ νὰ εὐαρεστηθῇ ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Μήπως ἐλησμονήσαμεν τίποτε; ἠρώτησεν ὁ ἐπιτήδειος ἀπαταιῶν, μειδιῶν ἐπιχαρίτως.

— Ναί, κύριε, μίαν διατύπωσιν.

— Ἄ! περὶ τίνος πρόκειται;

— Γὰρ νὰ μὴν ἔχω εὐθύνη, νὰ μοῦ δώσητε ἀπόδειξιν παραλαβῆς διὰ τὰ πράγματα ποῦ σᾶς ἔδωκα.

— Ἐνοεῖται, ἐνοεῖται, ἔχετε πολὺ δίκαιον.

Καὶ καθήσας πρὸ τοῦ γραφείου:

— Ὑπαγορεύσατέ με, παρακαλῶ.

Καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ξενοδόχου ἐγγράψα καὶ ὑπέγραψε τολμηρῶς: Θεόφιλος Λεμονάρ, ὀρκτολόγος.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ ἀμαξία τοῦ Βλαϊρῶ ἀνεχώρει μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Ἡ ἐπιχείρησις εἶχε τελειώσει.

— Καὶ τώρα, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ ἀθλιὸς κακούργος, σφίγγων δυνατὰ τὸν σάκκον, ὅστις περιεῖχε τὰ ἐγγράφα καὶ τὰ κοσμήματα, ἃς τρέχῃ νὰ γυροῦν ἡ ἀστυνομία εἰς τὰ Βόσγια, εἰς τὸ Παρίσι, ἢ τὸν Διάβολο ἀκόμη αὐτὸ λέει ἡ καρδιά του. . . Οἱ πεθαμένοι δὲ μιλοῦνε. . . ὅσο γιὰ τὸ παιδί. . . καὶ αὐτὸ δὲν μιλάει.

Αἰφνιδίως, εἰς τὴν ρύμην τῶν σκέψεών του, ὡς νὰ τοῦ ἔμεινε ἀκομὴ ὀλίγη συνείδησις, φωνὴ μυστηριώδους διέσχισε τὸ νευρικόν του σύστημα, ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε:

— Οἱ νεκροὶ εὐρέσκουν ἐκδικητὴν!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

μενα τῆς νόσου, ἥτις καταλήγει εἰς τὴν παντελῆ καταβολὴν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων. Εἶθε ὅλαι αὐται αἱ φῆμαι νὰ ὦσι ψευδεῖς καὶ ὁ μέγας φιλέλληνας νὰ ἐξυκολουθήσῃ κυβερνητῶν τὸ μέγα ἔθνος τοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς μεγαλοφυΐας καὶ αἰσθηματικότητος μεθ' ἧς μέχρισήμερον.

Καιρὸν ἔχομεν λαμπρὸν. Ἐρέτος ὁ χειμῶν ἦτον ἀνεπαίσθητος. Μόνον ἅπαξ τὸ θερμομέτρον κατήλθε 3 βαθμοὺς κάτω τοῦ 0. Βροχὰς ὅμως εἶχομεν πολλὰς, ἀλλ' οὐχὶ συνηγεῖς.

Κρονίδης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἡ γυνὴ εἶνε φυσικὸν αἰδήμων, καὶ δὲν χειραφετεῖται τόσον συχνὰ ἢ μόνον ὅπως ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα.

Ἡ μαλάκυνσις τοῦ ἐγκεφάλου εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιφοβὸς ἢ ἡ σκλήρυνσις τῆς καρδιάς.

Ὁ θέλων νὰ ἦνε καθ' ἡμέραν πνευματώδης μάλιστα καταντᾷ νὰ ἦνε ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος.

Ὁ νέος φλέγεται εἰς τὴν θέαν τοῦ κάλλους· ὁ γέρον θερμαίνεται. Εἶνε ἡ ἡλικιὰ ἀκτίς τοῦ χειμῶνος τοῦ.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ περιορίζοντος τὴν ὁδὸν τοίχου· ἐντὸς διαστήματος μέτρων τινῶν τετραγωνικῶν μικρὰ ὑπῆρχε δεξαμενὴ, ἧς τὸ ὕδωρ ἐξεπήδα ὡς ψιλὴ βροχὴ διὰ πίδακος τρία φθάνοντος μέτρα.

ὑπὸ τὴν σκιάδα, ἐκ τῆς ἀντιθέτου εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς πλευρᾶς δι' ὁπῆς τετραγώνου ἐξεπίτηδες ἀνοιχθεῖσις ἠνοίγετο εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὀρίζων πρὸς τὸν λειμῶνα, τὸν ποταμὸν καὶ τὰς κατωφερείας τοῦ ὄρη μετὰ τὰς δασοφύτους κορυφὰς τοῦ, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσι σκηνογραφικώτατον βᾶθος εἰκόνας.

Ἡ νεάνις ἐνίστε διακόπτουσα τὴν ἐργασίαν τῆς ἀνύψου τοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ περιελάμβανεν εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ φυσικὴν τῆς ὄρασιν καταφύτους ἀπὸ ἄνθη ὀρίζοντας.

Προσπίπτουσα εἰς ρεμβασμοὺς, εἰ καὶ διεφάνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀπόχρωσις θλίψεως, οὐχ ἦτον ἐπιλανθανομένη ἑαυτῆς, παρηκολούθει ἐν εὐθυμίᾳ ψυχῆς τὴν ἰδιότροπον πτῆσιν τῶν ἐντόμων, ἐνέτεινε τὸ οὖς εἰς τοὺς συριγμοὺς τῆς πτῆσεως ὡς νὰ ἤσθάνετο ἐν πᾶσι τούτοις μυστηριώδη φωνῶν, ἀναποκρινομένην εἰς τὰς σκέψεις τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἡ νεάνις αὕτη ἦτο ἐκ τῶν χαριστέμων πλασμάτων. Δεκαεξαετῆς μάλιστα, μικρὰ μᾶλλον ἢ μεγάλη, ἔχουσα τὴν εὐκαμψίαν σχοίνων εἰς τὸ λιγυρὸν ἀνάστημά τῆς, σώζουσα πλήρη ἀκόμη τὸν παιδικὸν τῆς χαρακτῆρα, ἂν καὶ τὸ ἀναπτυγμένον ἤδη στῆθος καὶ αἱ ὠραῖαι ὠλένας ἀπεκάλυπτον λεπτοφυῶν τὴν γυναῖκα.

DOMINA ΚΑΙ ΚΟΣΤΟΥΜ
ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
μετὰ μεγάλης πολυτελείας ἔφθασαν ἐκ Παρισίων εἰς τὸ κατάστημα.

ΠΑΝΑΥΛΗ

ὅπου κατασκευάζονται γυναικεῖα καπέλλα

Ὀδὸς Ἐρμοῦ ἀπέναντι τῆς οἰκίας Γ. Σκουζέ.

ΕΠΙΣΗΜ

προσωπίδες διαφόρων σκέρτσων καὶ διαφόρων γούστων.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΑΛΟΝΙ

Κινέζων, Περουβιανῶν, Ἰνδῶν, Χιλιανῶν,

Ἀφρικανῶν

ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΕΝΟΙΚΙΟΝ ΦΘΗΝΑ ΦΘΗΝΑ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΤΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΣ

τὰ ἔφερον ἐκ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας εἰς βασιλικῆς ποιότητος τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΔΙΜΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ θελκτικὴ κεφαλὴ τῆς μετὰ χαριστάτας κινήσεις, καὶ κόμην μέλαιναν ἄφθονον ἐκπέμπουσαν ποῦ καὶ ποῦ ὑποκυάνου· ἀντανακλάσεις, ἐνῶ αἱ κομψαὶ πλοκαμίδες συνεστραμμένα εἰς κροσοὺς περιέστερον θωπευτικῶς τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν τῆς, τὸσῶν ἄβρᾶ καὶ λεπτὰ ἔχουσαν χαρακτηριστικὰ, ὥστε καθίστων ἐπιφανέστερον τὸ παράδοξον θέλητρον τῆς ἰδεώδους καλλονῆς τῆς. Μακραὶ βλεφαρίδες γονῶδεις καθήδυνον τὴν λάμψιν τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν τῆς, οἶνωι συγκρινῶσαι τὴν καίουσαν φλόγαν τοῦ βλέμματος, ὅπερ ἐν ἡδύτησι καὶ θωπεύει εἶχε λάμψεις σταθερότητας, μεγαλοπρεπείας καὶ ὑπερηφανείας, ὑποδεικνύουσα ὅτι ἡ χαρίσσα ἐκείνη παιδικὴ ὑπαρξίς οὔτε θελήσεως, οὔτε ἐνεργείας ἐστερεῖτο.

Εἶχε τι τὸ ἐξωτικὸν ἢ μορφή ἐκείνη, ἐκ τοῦ χρώματος τὴν ἐξελάμβανεν Ἐνετὴν, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μαυριτανὴν καὶ ἐκ τοῦ βλέμματος Ἰσπανίδα.

Μικρὰ ὄτα ἄβρῶς προσπεφυκῶτα, μέτωπον ὑψηλόν, τὰ τόξα τῶν ὀφρύων λίαν ἐκπεφρασμένα, κομψὴν τὴν ρίνα, στρογγύλας καὶ μεταξωτὰς τὰς παρειάς, μικρὸν τὸ στόμα, ἰσχυρῶς χρωματισμένα τὰ χεῖλη, μᾶλλον ροδόχροα, ἢ μᾶλλον μεταξὺ τοῦ ροδοχρόου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ· οἱ ὀδόντες ὡς μίλτος ἀκηλίδωτος, λευκοὶ ὡς γάλα, λεπτότατοι, καλλιτεχνικῶς προσηρμοσμένοι ἐνεῖχον διαφάνειαν τῶν ὠραίων τῆς Ἀνατολῆς μαργαριτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)